

Pse i shërbejmë Perëndisë? (Jobi 4—12)

A është vuajtja një lloj ndëshkimi për mëkatin tonë? Tre miqtë e Jobit mendonin se gjithë të këqijat u shkaktuan nga besimi i pakët i Jobit në Perëndinë. Ata mendonin se vuajtjet që po kalonte Jobi nuk mund të vinin në qoftë se Jobi do të ishte besimtar besnik ndaj Perëndisë të shenjtë dhe të dashur. Ata besonin se në qoftë se Jobi do t'i ishte bindur Perëndisë plotësisht, atëherë Ai nuk do t'i kishte lejuar vuajtjet e Jobit.

KËSHILLA E «MIQVE» TË JOBIT

Paralajmërimi i Elifazit dhe përgjigja e Jobit (4—7)

Elifazi e qortoi Jobin se nuk ishte në gjendje që të ndiqte të njëjtën këshillë që ai u kishte dhënë njerëzve të tjerë që vuanin (4:3–6). Pastaj ai pyeti Jobin: «Mbaje mend: cili i pafajmë është zhdukur vallë dhe a janë shkatërruar vallë njerëzit e ndershëm?» (4:7). Ai tha: «Ata që lërojnë paudhësinë dhe mbjellin mjerimin, vjelin frutet e tyre» (4:8).

Prapë Jobi nuk e kuptonte pse duhej të vuante, sepse ai mendonte se kishte jetuar një jetë të ndershme dhe të dedikuar përpara Perëndisë. Në kapitullin 6 dhe 7, ai dëshiron të vdesë. Jobi mendon se Elifazi as që e kuptonte gjendjen e tij (6:15). Ai iu lut miqve të tij që ta ndihmonin për të kuptuar pse po vuante. Ai iu kërkoi atyre që t'i tregonin nëse kishte mëkatuar, dhe nëse po, ku kishte mëkatuar (6:24). Fjalët e tyre nuk po arrinin ta bindnin Jobin. Miqtë e Jobit nuk arritën ta qetësonin zemrën e tij të trazuar apo të zvogëlonin disi dhembjen e tij. Ai reagoi ndaj përpjekjes së Elifazit për ta trembur atë me ëndrra (7:14). Elifazi i kishte treguar Jobit se, në një ëndërr të keqe, një shpirt i kishte thënë: «A mund të jetë një i vdekshëm më i drejtë se Perëndia? A mundet që njeriu të jetë i pastër përpara Krijuesit të tij?» (4:17). Jobi nuk u tund nga këto këshilla. Ai kishte qenë me gjithë shpirt i dedikuar ndaj Perëndisë. Ai donte të dinte se pse Perëndia nuk ia falte shkeljet dhe paudhësitë e tij, në qoftë se këto ishin shkak i vuajtjeve të tij (7:21).

Këshilla e Bildadit dhe përgjigja e Jobit (8—10)

As Bildadi nuk dha ndonjë ndihmë konkrete. Ai, gjithashtu, mendoi se Jobi po vuante për shkak të mëkateve të tij. Ai tha se nëse Jobi do të ishte me të vërtetë i drejtë, atëherë Perëndia do t'i dëgjonte kërkesat e tij. Për Bildadin fakti që Perëndia nuk po i përgjigjej Jobit tregonte se Jobi kishte bërë diçka kaq të tmerrshme sa Perëndia i kishte kthyer shpinën atij. Ai tha se Jobi duhet ta kishte harruar Perëndinë (8:13). Ai tha: «Ja, Perëndia nuk e flak njeriun e ndershëm, as i ndihmon

keqbërësit» (8:20). Sipas Bildadit, Jobi nuk duhet të kishite qenë i ndershëm, përndryshe këto gjëra nuk do të kishin ndodhur. Ai e nxiti Jobin që të besonte në Perëndi. Ai tha se të gjithë ata që e harrojnë Perëndinë besojnë në diçka aq të dobët, sa pëlhura e merimangës (8:14–15).

Jobi kishte ndroje për të kërkuar vëmendjen e Perëndisë. Pse duhej që Perëndia, në gjithë madhësinë e Tij, t'i kushtonte vëmendje problemeve dhe jetës së një njeriu të thjeshtë? Jobi mendonte se, edhe pse ishte munduar të bënte një jetë pa mëkate, ai prapë ishte i pavlerë për të merituar kujdesin e Perëndisë. Ai e kuptoi se asnjë njeri nuk mund të jetë plotësisht i drejtë përpara Perëndisë. Përshkrimi që i bën Bildadi madhësisë së Perëndisë është një nga përshkrimet më të mrekullueshme të Biblës (8:2–22).

Përsëri, Jobi ishte i paqartë (10:15). Ai nuk ishte i përkryer, këtë e dinte, por as nuk ishte fajtor për çka shokët e tij e akuzonin.

Akuza e Zofarit dhe përgjigjja e Jobit (11, 12)

Akuzat e Zofarit ishin më të rënda se sa të dy shokëve të tjerë. «A duhet të ketë të drejtë një njeri fjalëshumë?», pyeti ai. «Kur ti tall Zotin, a nuk duhet të marrësh përgjigjen e duhur?» Zofari dëshironte që Perëndia të fliste dhe t'ia bënte të njohura mëkatet Jobit. Ai tha se Perëndia e ndëshkoi atë më pak sesa meritonte (11:6)! Ai besonte se Perëndia është i plotfuqishëm, kaq i plotfuqishëm sa nuk mund të gjendej duke e kërkuar. Një Perëndi aq i madh di se çfarë bën. Nëse Ai ndëshkon një njeri, Ai e bën këtë për një arsye të mirë. Ai insistonte se, në qoftë se do të kthehej tek Perëndia, Jobi do të çlirohej nga gjithë vuajtjet e tij.

Jobi iu përgjigj Zofarit me sarkazëm: «Pa dyshim ju jeni njerëz të urtë dhe dituria do të marrë fund me ju» (12:2). Por edhe Jobi i dinte disa gjëra. Mençuria e tij nuk është më e pakët se e shokëve të tij. Ai e dinte se këshillat e tyre kishin diçka të vërtetë, por ai mendonte se ata nuk u sollën si duhet, kur e qortuan. Ai e konsideronte veten e tij si një njeri të drejtë dhe të ndershëm që ishte shndërruar në objekt talljeje dhe përqeshjeje.

Miqtë e Jobit nuk thanë ndonjë gjë rreth Perëndisë që Jobi nuk e dinte. Jobi tha se madje edhe kafshët e egra, zogjtë dhe peshqit mund t'i mësonin miqtë e tij për Perëndinë: «Midis tërë këtyre krijesave, cila nuk e di që dora e Zotit i ka

bërë këto? Ai ka në dorë të tij jetën e çdo gjallese dhe frymën e çdo qenieje njerëzore» (12:7–10). Jobi e pranon se çdo gjë është në duart e Perëndisë, por kjo nuk i jep atij përgjigjen për vuajtjet e tij.

A ËSHTË VUAJTJA NJË FORMË NDËSHKIMI?

A kishin të drejtë tre miqtë e Jobit? A po vuante Jobi sepse kishte bërë diçka të gabuar? A është vuajtja jonë ndëshkim për mëkatin tonë? Në qoftë se kjo është e drejtë, atëherë pse nuk vuan i keqi më shumë se sa i miri?

Në një farë mënyre, gjithë vuajtja vjen nga mëkati. Problemi i njerëzimit është mëkati. Adami dhe Eva provuan vuajtje të mëdha si pasojë e mëkatit të tyre (Zanafilla 3). Por kjo nuk do të thotë se probleme të caktuara apo vuajtjet tona vijnë për arsye të mëkateve të veçanta që kemi bërë.

Disa herë jemi ne që i shkaktojmë probleme vetes. Kur thyejmë ligjet e Perëndisë, ne vuajmë pasojat e tyre. Kjo është e vërtetë si për botën natyrore, ashtu edhe për atë shpirtërore. Ne i njohim disa nga ligjet e natyrës, të caktuara prej Perëndisë, si për shembull, ligjin e gravitetit. Ata që e thyejnë ligjin e gravitetit do të vuajnë. Ne i respektojmë ligjet e Perëndisë për natyrën e zjarrit dhe ujit, sepse përndryshe vuajmë pasojat. Jona i shkaktoi probleme vetes kur u përpoq të mos zbatonte urdherin e Perëndisë (Jona 1, 2). Ushtria e Izraelit u mund në «Ai» (një qytet i lashtë në Palestinë), për arsye të mëkatit në kampin e tyre (Jozueu 7:11–12).

Kurse herë të tjera ne ballafaqohemi apo ndeshemi me problemet që shkaktohen nga të tjerët. Vdekja e Abelit u shkaktoi nga mëkati i vëllait të tij, Kainit (Zanafilla 4). A vdiq Kaini sepse bëri atë që ishte e drejtë gjatë jetës së tij? Disa herë tundohehi të pyesim: «A nuk mundej Perëndia ta ndalonte atë padrejtësi? Pse e lejoi të ndodhte?» Por, në të njëjtën kohë, mund të bëjmë edhe këto pyetje: «Pse duhet të veprojmë Perëndia? A do t'i shërbenim më me dedikim në këtë rast? A do ta donim më shumë Atë?»

Perëndia, sipas planit të Tij, mund të lejojë që të vuajmë me qëllim që të tjerët të përfitojnë nga kjo. Perëndia lejoi që Jozefi të vuante në mënyrë që të ndihmonte gjithë kombin e Izraelit (Zanafilla 37—50). Jezusi vuajti për të na ndihmuar. Gati gjithë shërbëtorët e mëdhenj të Perëndisë kanë vuajtur, në periudha të caktuara të jetës së tyre, për të

mirën e të tjerëve. Pali duroi shumë vuajtje, për hir të ungjillit (2 Korintasve 4:7–18). Pjetri tha: «Nëse dikush vuan si i krishterë, le të mos ketë turp, por le të përlehtëjojë Perëndinë për këtë» (1 Pjetri 4:16).

Testamenti i Ri na mëson se «Perëndia ndreq atë që do» (Hebrenjve 12:6) dhe Ai e bën këtë «për të mirën tonë që të bëhemi pjestarë të shenjtërisë së Tij» (Hebrenjve 12:10). Për momentin vuajtja është e vështirë për t'u duruar, por në fund ajo mund të japë frutin e drejtësisë. Elifazi e kishte mirë kur tha: «Ja, lum njeriu që Perëndia dënon; prandaj ti mos e përbuz ndëshkimin e të Plotëfuqishmit» (5:17).

TËRËSIA E PROBLEMIT

Të gjithë ne, herët a vonë në jetë, ballafaqohemi me probleme dhe vështirësi. Vetë Jobi tha: «Njeriu i lindur nga një grua jeton pak ditë dhe është plot shqetësime» (14:1). Perëndia nuk na çliron nga gjithë problemet, por na fuqizon që të dimë si të veprojmë me to. Ai na jep shpirtin e forcës dhe jo atë të frikës (2 Timoteut 1:7). Ai na jep fitore përmes Jezu Krishtit (1 Korintasve 15:57). Ne mund të bëjmë gjithçka me anë të Krishtit që na forcon (Filipianëve 4:13).

Perëndia ynë nuk na çliron nga gjithë vuajtjet. Ky ishte gabimi në arsyetimin e tre miqve të Jobit. Ata mendonin se besnikëria ndaj Perëndisë nuk do t'i linte njerëzit të vuanin si Jobi. Elifazi tha se, në qoftë se Jobi do të kërkonte Perëndinë dhe do t'i dedikojë Atij, atëherë çdo gjë do të rregullohej (5:8, 17–27). Ai e siguroi Jobin se Perëndia do ta çlironte atë, do ta shpëtonte nga vdekja, do t'i hiqte frikën e shkatërrimit dhe do t'i sillte paqe. Ai i premtoi Jobit se do të varrosej kur të plakej, ashtu si gruri është gati për t'u korur në kohën e duhur.

Zofari tha të njëjtën gjë për të drejtin (11:15–19). Miqtë e Jobit po keqinterpretorin gjithçka që po i ndodhte atij dhe Jobi e dinte këtë. Jobi nuk e dinte se njerëzit e drejtë vuajnë gjithashtu.

Në fakt, shpesh vuajmë, sepse bëjmë një jetë të drejtë. Vuajtja e Jobit erdhi nga fakti se ai bëri çfarë ishte e drejtë dhe jo çfarë ishte e gabuar. Satani ka dorë në disa vuajtje. Ai në mënyrë të veçantë zgjodhi të dëmtonte Jobin, duke shpresuar që ta largonte atë nga Perëndia. Pjetri i inkurajonte ata që vuanin, sepse po bënë gjënë e duhur: «Sepse çfarë lavdie do të ishte po të duronit në qoftë se ju rrahin sepse

keni bërë faje? Ndërsa, po të bëni të mirë dhe të duroni vuajtjen, kjo është hir para Perëndisë» (1 Pjetrit 2:20). Besnikëria ndaj Perëndisë i solli vuajtje Moisiut, i cili zgjodhi «të keqtrajtohet bashkë me popullin e Perëndisë se sa të gëzonte për një farë kohe dëfrimet e mëkatit» (Hebrenjve 11:25). Profetë dhe predikues të panumërt vuajtën, vetëm sepse jetuan me drejtësinë e Perëndisë.

ARSYEJA PËR T'I SHËRBYER PERËNDISË

Libri i Jobit përpiqet t'i japë përgjigje pyetjes «Pse i shërbejmë Perëndisë?» Satani mendoi se Jobi i shërbente Perëndisë për interes. Perëndia po përpiqej t'i provonte Satanit se Jobi i shërbente për shkak të devotshmërisë së tij.

Libri i Jobit është më shumë një studim për pyetjen «Pse të jesh i drejtë?» se sa për pyetjen «Pse i drejti vuan?» A i shërbejmë Perëndisë, sepse e duam Atë dhe jemi të dedikuar ndaj Tij apo vetëm për të marrë bekime prej Tij? Në qoftë se i shërbejmë duke menduar se do të çlirohemi nga gjithë problemet, atëherë do të mbetemi të zhgënjyer. T'i shërbesh Perëndisë për t'u shpëtuar halleve është si të hysh në një garë maratone pa u stërvitur. Kur një atlet regjistrohet për të vrapuar në maratonë, ai është i ndërgjegjshëm për përgatitjen që duhet të bëjë, për të mos folur për raskapitjen që sjell vetë gara.

Ne po bëjmë pyetjen e gabuar. Pyetja e jetës nuk është «Pse vuajnë njerëzit?» Gjithë njerëzit vuajnë. Problemet janë të paevitueshme. Mënyra se si do të sillemi ndaj tyre përcakton se si do të ndikojnë ato mbi ne. Dielli shndrit për të gjithë. Dielli mund të skuqë dikë dhe mund të përvëlojë një tjetër dhe kjo varet nga lloji i lëkurës së dy individëve. Në mënyrë të ngjashme, mënyra se si i përballojmë problemet nuk varet nga sasia e tyre, por nga lloji i jetës që bëjmë.

Perëndia nuk na i heq të gjitha problemet, por na ndihmon që t'i përballojmë ato. Në fakt, kur i shërbejmë Perëndisë, ne madje do të durojmë vuajtje nga më të ndryshmet. Perëndia mund të ndryshojë mënyrën se si i konsiderojmë shqetësimet. Ai gjithashtu mund të na ndihmojë që të kontrollojmë rrethanat e jetës dhe jo të lejojmë rrethanat të na kontrollojnë.

Ne duhet të mësojmë që ta duam Perëndinë dhe t'i shërbejmë Atij sepse Ai është Krijuesi ynë dhe

nuk jemi gjë tjetër, përveçse krijesa e Tij. Shërbimi ndaj Perëndisë sjell bekime për ne, por nëse i shërbejmë Atij vetëm nga interesi, nuk do të shijojmë bekimin dhe lumturinë e të dhënit pa interes. Për shembull, Jezusi tha: “Ka më shumë lumturi të japësh sesa të marrësh” (Veprat 20:35). Në qoftë se i shërbejmë Perëndisë me synimin që vetëm të marrim bekime prej Tij, nuk mund ta njohim bekimin e të dhënit. Kur i shërbejmë Perëndisë për shkak të dedikimit tonë, mund të shikojmë bekimet e Tij, madje edhe kur ndodhemi në mes të problemeve dhe shqetësimeve.

KONKLUZIONI

Ne duhet të mësojmë që t’i shërbejmë Perëndisë, sepse kjo *është e drejtë* dhe *jo për të përfituar*. Duhet të kemi dëshirë që të bëjmë mirë dhe jo të presim që e mira të vijë te ne. Gëzimet më të mëdha gjatë jetës kristiane vijnë shpesh pas zgjidhjes së problemeve të vështira apo kapërcimit të pengesave nga më të ndryshmet. Ne mund ta gjejmë gëzimin e vërtetë duke ndihmuar të tjerët që janë në nevojë, duke qarë bashkë me ta për problemet e tyre dhe duke qëndruar afër tyre, deri sa lotët thahen dhe rrezet e shpresës duken përmes dëshpërimit të tyre.

Autor: *J. L. May*
Marrë nga studimi: “*Cili është kuptimi i jetës*”
© 2002, 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara